

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 11 ΜΑΗ, ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

(Σκέψεις μετά την πορεία της 11 μάρτη, τον θάνατο του Μανώλη Κανάρη, τη δολοφονία του 21χρονου από το Μπαγκλαντές, τις φασιστικές επιθέσεις και τον πατριωτικό αλαλαγμό. Το κείμενο γράφτηκε πριν τις κινητοποιήσεις που λαμβάνουν χώρα στις πλατείες τις τελευταίες δύο εβδομάδες και δεν πρόλαβε να τις εμπεριέχει)

Έχουν μεσολαβήσει πολλά γεγονότα από την τελευταία πορεία στις 11 Μάρτη. Παρόλα αυτά, συνεχίζει να είναι σημαντικό για μας να ειπωθούν κάποια πράγματα.

Βρισκόμαστε εν μέσω κρίσης, σε μια κρίσιμη συγκυρία. Μέρα με τη μέρα ανακοινώνονται **νέα** μέτρα. Τα τιμολόγια αυξάνονται, το ίδιο και οι άνεργοι, πάρα πολλοί εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι ενώ η καταστολή σκληραίνει και τα δικαστήρια δίνουν και παίρνουν. Στις ίδιες συνθήκες, πριν από τρεις εβδομάδες κατεβήκαμε στο δρόμο σε μια απεργία καλεσμένη από τη γσεε. Και εκεί είδαμε μια πορεία αποδεκατισμένη. Η βαρεμάρα και η μελαγχολία μας κατέλαβε έναν έναν. Κάναμε τη συνηθισμένη μας βόλτα σε ένα έρημο σχεδόν κέντρο και γυρίσαμε σπίτια μας.

Μετά την τελευταία, λοιπόν, απεργία (και εν όψει μιας επόμενης) διάφορες απορίες γεννήθηκαν, όπως: τι νόημα έχουν τέτοιου είδους κινητοποιήσεις; ή «καλά βαλτή είναι η γσεε; κατεβάζει τον κόσμο στον δρόμο χωρίς καμία στόχευση, σε χρόνο που επικρατεί απόλυτη ησυχία στο κοινωνικό-συγκρουσιακό πεδίο, χωρίς να θέτει κανένα ουσιαστικό ζητούμενο, αφού από τη «φύση» της μια μονοήμερη απεργία δεν μπορεί να καταφέρει και πολλά, δεν μπορεί να πιέσει». Λες και ο μόνος στόχος της γσεε είναι η αύξηση της δημόσιας μιζέριας! Ελέφαντες στα αυτιά μας έχουν μπει ότι αυτή η συνθήκη είναι επιλογή τους και καθόλου τυχαία.

Σε εκείνη την πορεία τραυματίστηκε πολύ σοβαρά ο διαδηλωτής Γιάννης Καύκας όταν τα ΜΑΤ επιτέθηκαν άγρια στον όγκο της. Υπήρχανε συνολικά πάνω από 60 τραυματίες. Οι τραυματισμοί στις πορείες αυξάνονται σταδιακά τα τελευταία χρόνια μιας και είναι κομμάτι της ίδιας προσπάθειας, από διαφορετικής μορφής κατασταλτικό μηχανισμό. Της προσπάθειας να αυξηθεί το αίσθημα της αδυναμίας. **Αποτελούν στρατηγική εκφοβισμού και τιμωρίας.** Γιατί δεν καταγράφονται, δε μετριοούνται. Τους τραυματισμούς συνήθως δεν τους γνωρίζουμε καν, ή διαδίδονται τα πολύ βαριά περιστατικά από στόμα σε στόμα και συνήθως ξεχνούνται γρήγορα. Ο τραυματισμός του Γιάννη Καύκα είναι το πιο βαρύ από τα περιστατικά που έλαβαν χώρα τα τελευταία χρόνια και δεν μπόρεσε να «απαντηθεί» όπως «απαντιούνται» αυτά τα γεγονότα λέγοντας ότι αυτά δεν μπορούν να συμβαίνουν, δεν το επιτρέπουμε.

Η αριστερά κάλεσε πορεία το απόγευμα της ίδιας ημέρας για να απαντήσει στους βίαιους ξυλοδαρμούς και υπήρξε πάλι εμμονική στον καταγγελτικό, ανώδυνο της, ρόλο.

Όπως ειπώθηκε από έναν ιδιαίτερα φορτισμένο σύντροφο το απόγευμα της 11 Μάρτη: «εμπρός για άγριες καταγγελίες διαρκείας» και πορείες αποσυμπίεσης θα συμπληρώναμε εμείς.

Πώς θα ανακόψουμε αυτή την επίθεση που, σε αντίθεση με τις κινητοποιήσεις, βρίθει σε ένταση, δυναμική και διάρκεια;

Φάνηκαν κάποιες δυναμικές σύγκρουσης στο δρόμο και τα όριά τους αλλά τι θα κάνουμε ώστε αυτές να υπερβούν αυτά τα όρια, να μην είναι πλέον διαχειρίσιμες από τον εχθρό, περισσότερο στοχευμένες, με λιγότερα λάθη;

Χρειαζόμαστε αγώνες με διάρκεια και ένταση. Χρειαζόμαστε μέσα σε αυτούς τους αγώνες, **δομές αλληλοϋποστήριξης και αλληλεγγύης** για να αντιμετωπίσουμε τον εκβιασμό, οικονομικό, ψυχολογικό, υπαρξιακό για να δημιουργήσουμε τους όρους ζωής μας, για να δημιουργήσουμε σχέσεις εμπιστοσύνης 2-2, 3-3, 20-20 αλλά όχι μόνες, όχι μόνοι. Οι δομές μας να μην είναι η συντήρηση του εαυτού σε μια απολίτικη στάση που απλά έχει στόχο την επιβίωση.

Γιατί υπάρχει μεγάλη αδυναμία να απαντήσουμε σε αυτούς τους σκατόψυχους και ένα σημείο είναι αυτή ακριβώς η έλλειψη συνοχής και εμπιστοσύνης, κατανόησης και σεβασμού και αυτό φαίνεται να είναι ένα από τα βασικότερα αδιέξοδα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Η επίθεση από την κυριαρχία και τους καταπιεστές μαζί με ένα οργανωμένο παρακράτος διαρκώς εντείνεται (έως πότε σύντροφοι!).

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ;

Το βράδυ της 11 Μάρτη άγνωστοι επιτέθηκαν να ληστέψουν το Μανώλη Κανάρη για μια κάμερα με αποτέλεσμα τον τραγικό θάνατό του. Αμέσως διέρρευσε ότι ήταν μετανάστες. Μη χάνοντας καιρό, οι φασίστες (και η κυρίαρχη προπαγάνδα) επέλεξαν να προβάλλουν στο πρόσωπό του θύματος τις ταυτότητες του έλληνα, συζύγου, μελλοντικού πατέρα. Αυτός ο συνδυασμός έκανε το ρατσιστικό ποτήρι να ξεχειλίζει, οργή και αδικία έπνιξε τους Έλληνες. Παρόλο που οι ταυτότητες αυτές

αποδομήθηκαν από τα ίδια υποκείμενα στην προκειμένη συνθήκη, από την οικογένειά του δηλαδή, μια θύελλα ξυλοδαρμών και βίαιων επιθέσεων (**θανατηφόρων** στην περίπτωση του 21χρονου από το Μπαγκλαντές) επικράτησε στο κέντρο της Αθήνας. Πογκρόμ σε μελαψούς μετανάστες και επιθέσεις στις δύο καταλήψεις του κέντρου, βίλα Αμαλίας και Σκαραμαγκά. Ξυλοδαρμοί και εκφοβισμοί που σε πολύ μικρότερη συχνότητα συνεχίζουν μέχρι και σήμερα. Αυτοί που τις υλοποίησαν ήταν η άκρα δεξιά με κύριο εκφραστή της τη χρυσή αυγή, οργανωμένοι γύρω από τον αγ. Παντελεήμονα και την πλ. Αττικής με μερικούς εξοργισμένους πατριώτες που εντάχθηκαν στο σώμα τους και μια τρομακτικά καλή συνεργασία με την ΕΛΑΣ. Το πρόβλημα δεν είναι, όμως, μόνο στις πρακτικές κάποιων «ακραιών» ομάδων. Μια τέτοια παραδοχή θα αποσπούσε τη βία από **τις συνθήκες που την κατέστησαν δυνατή**.

Ο πατριωτισμός ήταν κι αυτός ένας από τους επιτιθέμενους τις προηγούμενες μέρες. Στήριξε τα πογκρόμ είτε φωνάζοντας ή επιδεικτικά αδιαφορώντας. Δημιούργησε, χρόνια τώρα, το πλαίσιο μέσα στο οποίο αυτή η επίθεση μπόρεσε να υλοποιηθεί.

Και η ευθύνη για όλη αυτή την κατάντια είναι φυσικά και της πατριωτικής αριστεράς, τόσο του κκε όσο και άλλων αριστερών οργανώσεων που υπάρχουν και δρουν για μια καλύτερη Ελλάδα χωρίς ίχνος κριτικής και αναφοράς, φυσικά, στον εθνικό κορμό και με μια αφελή ανθρωπιστική συμπόνια- αλληλεγγύη που τους προστατεύει από τις ευθύνες τους απέναντι στις εθνικιστικές εξάρσεις.

Και όταν λέμε **πατριωτισμό** εννοούμε κάτι παραπάνω από μια επιφανειακή αγνή και αθώα αγάπη για τον τόπο και το χρώμα στο οποίο κάποιος γεννήθηκε και ζει. Εννοούμε την **επιλογή** των ανθρώπων να δημιουργούν συμμαχίες με βάση το κοινό τους στοιχείο: ότι ανήκουν σε μια ενιαία, καθαρή μες τους αιώνες φυλή, στην προκειμένη την φυλή των ελλήνων. Αυτές οι **φαντασιακές** κοινότητες ούτε σήμερα ούτε και ιστορικά συνυπάρχουν απλώς με άλλες τέτοιες αλλά εχθρεύονται και οργανώνονται απέναντι σε ότι είναι εκτός τους καθώς το θεωρούν απειλητικό και μολυντικό. Κοινότητες μέσα στις οποίες εξαλείφονται οι αντιθέσεις και όλες οι **σχέσεις εκμετάλλευσης και κυριαρχίας**.

Τα παραπάνω γεγονότα δεν ξεπήδησαν από το πουθενά. Ένα κομμάτι των κατοίκων του κέντρου της Αθήνας, ήθελαν, επικροτούσαν το πογκρόμ γιατί είχαν, εκ των προτέρων αποδώσει στα θύματά του το φταίξιμο για όλα τους τα προβλήματα. Αυτός ο κόσμος είδε στους φασίστες τους ικανούς διαχειριστές αυτής της κατάστασης. Στη συνέχεια ήρθε, και επίσημα, το κράτος για να διαχειριστεί, να εγκολπώσει αυτό το αίτημα «ασφάλεια στους έλληνες», «ζωή στους έλληνες», «ύπαρξη στους έλληνες»: 500 μπάτσοι στους δρόμους, αναπλάσεις, σκούπες, επιθέσεις στους μικροπωλητές, στις πόρνες, στους «χωρίς χαρτιά».

Αναγνωρίζουμε ότι η συνθήκη που ζούμε είναι πολεμική, δύσκολη και σκληρή. Κοινωνικός κανιβαλισμός, αλληλοσπαραγμός ανάμεσα στους ανθρώπους που ζούνε κάτω από τις ίδιες καταπιέσεις και δυσκολίες. Οι σχέσεις εκμετάλλευσης αντικαθιστούν τις σχέσεις αλληλεγγύης. Στο εργασιακό περιβάλλον ο ανταγωνισμός μεταξύ των εργαζομένων κάνει τη μισθωτή σχέση ακόμα πιο ασφυκτική. Η κατάσταση πολώνεται. Ένα κομμάτι επιλέγει τον εκφασισμό και το συντηρητισμό. Κάποιοι προτείνουν εθνική οικονομία έναντι της παγκοσμιοποίησης. Η εθνική οικονομία όμως, ο φιλελευθερισμός, η παγκοσμιοποίηση, οι φασίστες, οι πατριώτες, κανείς δεν παίρνει θέση **ενάντια στην εκμετάλλευση** αλλά οραματίζονται λύσεις που πάλι θα εμπεριέχουν αφεντικά και εκμεταλλευτές, μόνο που αυτή τη φορά οι οραματιστές τοποθετούν εαυτούς στη θέση τους.

Η παρούσα κατάσταση προτείνει τη συλλογική οργάνωση στη βάση του έθνους, μόνο που αυτό το **συλλογικό** δομείται πάνω σε ένα σωρό αποκλεισμούς.

Ναι, ο φόβος είναι υπαρκτός. Και έχει **πολλαπλές κατευθύνσεις και πολλαπλούς παραλήπτες**. Και σίγουρα τα πιο αδύναμα σώματα ή οι πιο περιθωριοποιημένες ομάδες δέχονται περισσότερη απειλή και νιώθουν μεγαλύτερο φόβο. Ο κυρίαρχος λόγος, όμως, λέει **ποιος είναι ο φόβος** και αποκρύπτει άλλους φόβους. Τον τοποθετεί ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα, μετανάστες- ντόπιοι.

Η κατάσταση λοιπόν σίγουρα έχει αγριέψει εξαιτίας όμως του παρόντος συστήματος εκμετάλλευσης, εδώ, δίπλα και πιο μακριά. Εξάλλου το μαύρο έγκλημα που εμπλέκεται με πολλά λεφτά και πολύ βία στο κέντρο της Αθήνας δεν γνωρίζει εθνικότητα. Η παρούσα κατάσταση δεν μπορεί να αλλάξει μόνο για κάποιους ανασφαλείς μαγαζάτορες, οικογενειάρχες. Η παρούσα κατάσταση πρέπει να αλλάξει για όλες τις καταπιεσμένες και τους καταπιεσμένους, και αυτό υλοποιείται μόνο με την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος εκμετάλλευσης και τις επιλογές οι οποίες το διατηρούν και το αναπαράγουν μέσα στις οποίες εντάσσεται και ο εθνικισμός.

η παραγωγή
της ετερότητας
δημιούργησε
κάποια «άβατα».
Να ανακτήσουμε
τα μέρη
που έχουμε χάσει
και να βρεθούμε
σε μέρη
που δεν ήμασταν.